

Lhenice 1283 - 2003

720 let od první písemné zmínky
v archívních pramenech

Lešetičtí - potomci „královských jezdců“

Kopie keltské mince s královským jezdcem na reversu byla napodobeninou zlaté tetradrachmy Filipa II. Makedonského a kdysi zdobila sbírku

kuriozit literáta Emanuela Lešetického. Poznamenal si, že keltské bojovníci měli v žoldněských službách dost příležitosti tuto minci získat - jednu za hlavu každého nepřitele.

Obrázek ztracené mince může dnes připomenout i drobnou postavičku lhenických dějin, o které toho zatím moc nevíme; Václava Königsreitera, královského jezdce jen podle příjmení. Nositel tohoto zvláštního příjmení zdědil své celkem prozaické povolání po otci, obuvnickém mistru Augustinu Königsreiterovi ze Lhenic čp. 42. Navíc však byl kostelníkem u sv. Jakuba Většího a pisatelem (i knihvazčem) písemných pamětí farnosti. Nejstarší lhenická matrika vypovídá o jeho předcích poprvé v dubnu 1696, kdy byla na hřbitůvku u kostela pochována Alžběta, mladá žena zdejšího měšťana a zednického mistra Melichara Königsreitera. Jména Václavových sester pak figurují v rodokmenech mnoha lhenických domácností 19. století, např. u Trčků, Elhenických, Majerů, nebo u Mášlů na mlýně v Brusné.

Přes další Marii Königsreiterovou, provdanou za barvíře Honsu a přes jejich dceru Josefku se pokrevní linie „královských jezdců“ dostala sňatkem dne 15. 6. 1819 do Netolic, do domu bohatých Lešetických, jak jim říkali sousedé. Josefka tam dala život dvanácti dětem koželuha Jana Lešetického (1793 - 1862), mezi nimi i budoucímu spisovateli Vojtěchovi a jeho mladšímu bratru Josefovi, povýšenému do šlechtického stavu a tedy otci básníka a překladatele Emanuela.

Vojtěch Lešetický (24. 4. 1830 Netolice - 5. 1. 1908 Praha), vnuk Marie roz. Königsreiterové ze Lhenic - český básník ovlivněný Erbenem a Čelakovským, později pedagog a významný vlastenecký pracovník Písecka. Napsal jen dvě nevelké knížky: *Hynek a Rachel* - příběh tragické lásky dcery židovského statkáře k chudému čeledínovi a básnickou sbírku *Písně a balady*. Obě práce byly vydány v roce 1858. V Písku působil jako profesor češtiny, němčiny i obou národních literatur. Jako mladý ředitel tehdy nově otevřené písecké reálky také redigoval místní sborníky *Zlaté lístky* (1863 - 1869) a *Zlaté klasy* (1867). Z jeho odborných spisů bývala mezi studenty oblíbená a často žádaná *Nauka o slohu*. Vyšla r. 1863 a podruhé 1873.

Emanuel Lešetický (15. 11. 1877 Praha - 30. 5. 1955 Praha), pravnuke Marie roz. Königsreiterové ze Lhenic, užíval po svém otci (majorovi pěšího pluku č. 35) šlechtický titul s přídomkem „z Lešehradu“. Mládí prožil ve starobylém pražském domě v Thunovské ulici, jehož majitel v 17. století zavraždil svou milenkou. Tajuplná atmosféra stavení na Emanuela silně působila a ovlivnila i některé jeho prózy. Ty se ostatně dají číst i dnes, např. *Démon a jiné povídky*, *Tajemný dům*, *Matilda Erhartová*, *Strážci majáku* a mnoho dalších. Jako přednosta archivu Zemské banky v Praze založil v roce 1926 první československý literárně historický archiv Lešehradeum, který je dnes součástí literárního archivu Památníku národního písemnictví. E. Lešetický rovněž proslul jako nadaný překladatel francouzských „prokletých“ básníků do češtiny (Baudelaire, Verlaine, Mallarmé aj.). Také redigoval 12 svazků Ottova slovníku naučného nové doby (1931 - 1943). Do české historiografie přispěl i díly *Hledači mystických pramenů* (1922) a *Stručné dějiny svobodného zednářství* (1937). Dobový kritik o něm zaznamenal, že jeho verše mívají jednoduché motivy, prohřáté teplem životního štěstí a že všude zhusta prozaňuje básníkovo studium věd okultních.

Miloslav Trnka